

Od autorky scénáře *Vánoční princ*,
úspěšného filmu společnosti Netflix

VÁNOCE KAŽDÝ DEN

KAREN SCHALER

↓ BARONET

Vánoce každý den

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Schaler
Vánoce každý den – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÁNOCE
KAŽDÝ DEN

VÁNOCE KAŽDÝ DEN

KAREN SCHALER

 BARONET

Copyright © 2023 by Karen Schaler
Translation © Zuzana Lalíková, 2024

ISBN 978-80-269-2470-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2459-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2462-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2463-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Tuto knihu věnuji těm, kteří ctí pravý význam Vánoc.
Je to můj dárek za Vaši neochvějnou víru v ducha těchto svátků.
Snad Vám tento příběh přinese nejen na Vaší sváteční cestě
ještě více dobra, laskavosti a soucitu.*

„Chci a budu oslavovat Vánoce,
a budu je mít v mysli celý rok.
Chci žít minulostí, přítomností i budoucností.
Vštipím si ponaučení,
kterého se mi dostalo od všech tří duchů.“

1. kapitola

Alexis Taylorová milovala v životě jen jednu věc – to jediné, z čeho se jí rozbušilo srdce, co jí přinášelo radost a nikdy jí v ničem nezklamalo.

Peníze.

Čím víc jich vydělávala, tím byla šťastnější a tím víc po nich bažila. Byla nenasytná.

Svůj bezprecedentní úspěch připisovala odhodlání a cílevědomosti. Byla paní svého osudu a jistě by vám rekla, že ji čeká zářná budoucnost.

Alexis jako vždy dumala nad zdánlivě nekonečným seznamem úkolů, zatímco ji její šofér Justin zkušeně vezl v černém SUV ke kancelářskému mrakodrapu, který vlastnila. Budova dominovala luxusní čtvrti v centru Atlanty a stejně tak Alexis dominovala místnímu světu obchodu.

Elegantní a moderní budovu zakoupila před pěti lety, v nejvyšším podlaží otevřela kanceláře své finanční společnosti Taylor Investments a zbytek s obrovským ziskem pronajala.

Sotva ten mrakodrap uviděla, věděla, že ho chce. Naleštěné skleněné stěny odrážely živou energii města a stejně tak Alexisiny ambice a drajv. Věděla, že právě tady se jí začnou plnit sny.

Právě teď byla celá budova ověňčená zářivými zlatými vánočními ozdobami. Dekadentní girlanda a obrovský

zlatý věnec zdobily vchod, k němuž vedla ulička lemovaná vánočními stromky. Na celou výzdobu byl vskutku působivý pohled.

Alexis se rozhlédla po té nádheře a uznale přikývla. Vždycky si dávala záležet, aby její cenami ověnění dekoratéři používali jen zlatou. Byla to její oblíbená barva, protože zlatá pro ni byla symbolem peněz a vítězství. Stejně jako vítězové olympijských klání ani Alexis nespouštěla oči z vyhlédnuté ceny a sbírala jednu trofej za druhou. Žádný soupeř, který se jí kdy postavil do cesty, ji nedokázal zastavit.

Usmála se při pomýšlení na to, že nejen že proměnila Taylor Investments v jednu z nejvýznamnějších finančních firem v Atlantě, ale také v jednu z nejuznávanějších společností v celé zemi. Firma pro ni představovala celý život a vyplácela jí obrovské dividendy.

Úspěch však nepřišel sám od sebe. Celý život tvrdě dřela, aby se dostala tam, kde v současnosti byla. Každé vítězství vedlo k další, ještě vyšší hoře, již musela pokorřit. Coby žena v tradičně mužském odvětví cítila, že musí za stejnou odměnu pracovat třikrát víc než její mužské protějšky. To ji však nezastavilo. Místo toho začala v překážkách, které jí stavěli do cesty, vidět výhodu, jejich překonávání brala jako lekci a krůček po krůčku vystoupala po korporátním žebříčku, až se stala jednou z nejuznávanějších osobností své branže.

Když Justin zastavil s vozem u obrubníku, Alexis dál poletovaly prsty po displeji mobilu, v němž odpovídala na nesčetné textovky. Ani nevzhlédla, když vystoupil, mohutné SUV obešel a otevřel jí dveře.

„Jsem tu, Alexis,“ oznámil jí se širokým úsměvem. Nabídl jí ruku, aby jí pomohl vystoupit, ale vůbec si jí nevšímala. Plně se věnovala odepisování na zprávy. Po dlouhé chvíli sama vystoupila. V černém kostýmku od luxusního návrháře a lodičkách s vysokými pod-

patky a známou červenou podrážkou, typickou pro boty od Christiana Louboutina, vypadala jako ze žurnálu.

„Děkuju, Justine,“ řekla mu, aniž by mu věnovala jediný pohled. Dál psala do telefonu.

Na Justina do puntíku seděl popis *vysoký, pohledný a tajuplný*. I jen letmým pohledem bylo zřejmé, že nevynechal jediný den v posilovně. Vyzařovalo z něj sebevědomí a nikdy nechodil pro úsměv daleko. Každý člověk, s nímž se setkal, se s ním ihned cítil dobře. Byl to laskavý, oddaný a chytrý muž a Alexis věděla, že coby na svého zaměstnance se na něj může vždy spolehnout.

„Vyzvednu tě v šest,“ oznámil Justin.

„V osm. Čeká mě spousta práce,“ odpověděla Alexis, aniž by přestala vyťukávat cosi do mobilu.

„Víš, že je dnes Štědrý večer, vid’?“ zeptal se.

Alexis neochotně zvedla hlavu od telefonu a pohlédla na něj. „Justine, znáš mě roky. Co pokaždé na Štědrý večer dělám?“

Justin si povzdechl. „Pracuješ do noci. Myslel jsem ale, že jedete s Marcem na dovolenou.“

Alexis zazvonil telefon.

Při pohledu na slovo „asistentka“ na displeji mobilu se zamračila a videohovor přijala.

„Už je tu?“ zeptala se úsečně.

Její nová asistentka Elise, chytrá, upovídaná a dvaadvacetiletá, se na ni usmála. „Ano, Alexis. Už na vás čeká v kanceláři.“

„Děkuju,“ odpověděla Alexis a zavěsila. Rychlými kroky, při nichž ji doprovázelo klapání podpatků lodiček, vyrazila ke vchodu do budovy a jen přes rameno prohodila: „Na viděnou v osm, Justine.“

Vstoupila do elegantní haly, kde vzhlédla od mobilu jen na tak dlouho, aby si mohla zběžně prohlédnout obrovský vánoční strom. Velkolepá šestimetrová borovice brala dech. Mezi všemi těmi zlatými ozdobami nebylo

její zelené jehličí skoro vidět. Přesně takhle se to Alexis líbilo.

Při pohledu na několik rodin, které stály frontu, aby se se stromem vyfotily, se spokojeně usmála.

„Výborně,“ zamumlala si, když je míjela. Odjakživa byla hrdá na to, že právě její budovu každé Vánoce zdobí jeden z nejnádhernějších vánočních stromů ve městě, který sem proto přitahoval spoustu lidí. Uvědomovala si, že čím větší strom, tím víc návštěvníků, kteří jí přinesou peníze. Zařídila, aby byla vstupní hala otevřená od sedmi ráno, kdy se sem začínali scházet turisté i místní bažící po fotce před vánočním stromem její firmy. Dokonce ho nechala zařadit na seznam dvaceti míst, která nesmíte o Vánocích minout. Tento seznam každý rok zveřejňovalo město na svých webových stránkách.

Vedle stromu stál ten skutečný stroj na peníze. Obrovská zlatá návštěvní kniha, v níž sbírala e-mailové adresy návštěvníků, kteří se svým podpisem a uvedením kontaktu zařazovali do slosování o desítky úžasných dárkových certifikátů od místních hotelů, wellness center a restaurací. Z pohledu Alexis tím všichni mohli jen získat. Firmy rády rozdávaly dárky výměnou za reklamu zdarma a Alexis nechávala na uvedené e-maily zasílat svůj newsletter, díky kterému získávala nové klienty.

Neunikala jí ironie toho, že zatímco se sídlo její společnosti stávalo místem plným vánočního veselí, ona sama dělala, co bylo v jejích silách, aby se čemukoli spojenému s Vánoci vyhnula. Navzdory ozdobám a koledám, které tu zněly pro potěchu návštěvníků, jí samotné byly Vánoce v podstatě ukradené. Kdyby bylo po jejím, celé tyto svátky by zrušila.

Budovu nechávala vánočně vyzdobit jen proto, aby přilákala nové klienty. Z čistě marketingových důvodů nechala nad vánoční strom pověsit obrovský transparent s nápisem Taylor Investments, aby byl název její firmy

vidět na všech fotografiích bez ohledu na to, z jakého úhlu byly pořízeny.

Nejvíce se jí pak vyplatila spolupráce s nejsledovanější televizní stanicí ve městě, která každý rok natáčela reportáž z rozsvícení jejího vánočního stromu. To pak byl nápis Taylor Investments vidět v každém záběru.

Usmála se při pomyslení, jak je snadné využívat posedlosti lidí Vánoce a zároveň udržet její firmu v povědomí.

Kéž by to jen bylo úplně stejné i s roční uzávěrkou! Navzdory jejímu obrovskému nasazení se zisky ani zdaleka neblížily cílům, které si Alexis stanovila, a to nepřicházelo v úvahu.

Bylo na čase s tím něco udělat.

Alexis rychlým krokem zamířila k výtahu. Už zaspsala do mobilu, když jí do cesty náhle vběhla roztomilá holčička v šatečkách z červeného sametu a v černých lakovaných botách.

„Mami, koukej, tady to je!“ vykřikla dívenka nadšeně a zatahala svoji matku za ruku. Oči měla jen pro vánoční strom.

„Jejda!“ vyjekla Alexis a na poslední chvíli se dítěti vyhnula.

„Moc se omlouvám,“ vyhrkla matka a svou dceru pustila, aby se holčička mohla ke stromu rozběhnout. „Maddy se každý rok těší, až tenhle vánoční strom uvidí. Je to naše nejoblíbenější tradice. Kdykoli zavítáme do této části města, musíme se tu stavit.“

„Nic se nestalo,“ odpověděla Alexis a šla dál. Matka holčičky však nepochopila, že Alexis nemá náladu na vybavování, a bez ustání švitořila.

„Maddy se nemůže na váš strom vynadávat,“ vykládala jí žena vesele. „Říká, že je to strom jako pro princeznu. Myslí si, že všechno krásné určitě musí patřit nějaké princezně. Má teď takové období.“

Alexis se nad tím zamyslela. Docela se jí zamlouvala představa, že je princezna, která vládne finančnímu království. Jen z toho stromu nebyla moc nadšená.

Ohlédla se k Maddy, která omráčeně vzhlížela ke stromu. Vzpomněla si, že v jejím věku taky věřila na pohádky a šťastné konce. Jenže po této vzpomínce následovala další, v níž ve stejném věku vybírá s rodiči vánoční strom – a sevřelo se jí srdce. Ostře se nadechla, v duchu se otřepala a tu vzpomínku pohřbila hluboko do nejzazšího koutku svého nitra, kam patřila.

A právě proto neměla Vánoce v lásce. Protože myšlenky na tyto svátky a vše, co kdy milovala a ztratila, jí příliš bolely.

Maddyina maminka se něžně dotkla její paže. „Není vám něco?“

Alexis se vzpamatovala, přinutila se k úsměvu a přikývla. „Ne, děkuju za starost. Omlouvám se, ale jdu pozdě do práce. Musím se rozloučit.“ Aniž by čekala na odpověď, otočila se a odešla.

„Veselé Vánoce,“ popřála jí ještě ta dobráčka.

Alexis přidala do kroku a jen tak tak dokázala potlačit slzy. Že tají dech, si uvědomila, až když nastoupila do kabiny výtahu a vydechla úlevou. Přestože tu s ní nikdo jiný nebyl, opanovala se, neboť i stěny kabiny byly prosklené. Zatímco s ní výtah stoupal, shlédla do vstupní haly a vyhledala Maddy a její maminku. Právě se fotily před vánočním stromem. Obě se něčemu smály a vypadaly moc šťastně. Při pohledu na dívčín úsměv plný lásky, kterou ke své matce chovala, se Alexis musela odvrátit, protože měla pocit, že jinak by se jí srdce opět rozlomilo na kusy. Na vteřinu zavřela oči a zhluboka se na uklidněnou nadechla. Obvykle dokázala nepříjemné pocity vyvolané vzpomínkami na minulost potlačit jako pravá profesionálka, ale dnes jí to nějak nešlo. Potřebovala se vzpamatovat. A to co nejdřív.

Než vystoupala do nejvyššího podlaží budovy, uklidnila se, a když se dveře výtahu otevřely, už zas to byla stará dobrá Alexis. S přirozenou autoritou vystoupila z kabiny na bílý mramor a vydala se chodbou osázenou těmi nejvybranějšími zlatými ozdobami, které do daleka křičely: „Stály jsme balík!“

Když zaslechla koledy, přimhouřila oči.

„Co se to tu děje?“ zeptala se sama sebe. Přidala do kroku. Slova koledy „Zdobte domy“ zněla stále hlasitěji...

Zdobte domy, zdobte síně,
lalalalalala lalala,
dítě spinká matce v klíně,
lalalalalala lalala,
nádherného dům buď vzhledu,
lalalalalala lalala,
když se strojí na koledu,
lalalalalala lalala.

Alexisino podráždění jen zesílilo, když došla do otevřeného kancelářského prostoru a zjistila, že žádný ze zaměstnanců nesedí u svého stolu. Místo toho je našla shromážděné u jednoho z vánočních stromů, kde se spolu přátelsky družili. Vyměňovali si a rozbalovali dárky, smáli se a slavili.

„To myslíte vážně?“ ucedila podrážděně, když k nim došla.

Všichni zmlkli a úsměvy jim opadly. Hudba utichla.

Alexis se zadívala na prvního zaměstnance, na kterého narazila. Byla to Lorianne, jedna z nových posil týmu. Bylo jí krátce po dvacítce a do firmy nastoupila teprve minulý týden.

Když jí Lorianne věnovala nevinný úsměv, Alexis povytáhla obočí. Očividně se má ještě hodně co učit, pomyslela si.

Stočila pohled na jednoho ze svých služebně starších zaměstnanců Davea. Pracoval pro ni už pět let. Přijala ho hned po škole, aby si ho mohla vycvičit přesně tak, jak potřebovala. Byl chytrý, rychle se učil, a to bylo vše, co o něm věděla. Když na něj upřela zrak, slyšitelně polkl. Vypadal nervózně. To je ještě lepší, pomyslela si.

Chtěla, aby ji zaměstnanci nejen uznávali, ale také se jí aspoň trochu báli. Jen tak, říkala si, budou tvrdě dít, aby nikdy nepoznali její odvrácenou stránku.

Věděla, že si vybuchovala pověst ženy, která bez výčitek podepíše výpověď, pokud zaměstnanci nedávají do práce vše, a že na druhou šanci nevěří. Nijak se tyto zvěsti nesnažila rozporovat, protože věděla, že jen tak budou její podřízení pracovat ještě usilovněji. Právě teď ovšem nevycházela z šoku, že nikdo z jejích zaměstnanců nepracuje.

„Co to tu děláte?“ zeptala se přísně s rukama bok a rozhlížela se po sročeném davu.

„Je Štědrý večer. Vyměňujeme si dárky,“ prozradila jí Lorianne vesele.

Alexis se na ni zadívala, jako by dívka spadla z višně.

„Vyměňujete si dárky?“ zeptala se Alexis a napodobila Loriannin nadšený tón.

Lorianne dychtivě přikývla, jako by si vůbec neuvědomovala, že Alexis co nevidět vybuchne.

„A já,“ zamumlal Dave.

2. kapitola

Ajé,“ pomyslela si i Alexis, když se zadívala na svou Anovou a velice naivní zaměstnankyni Lorianne. Měla pro ni jen jedinou odpověď. „Ne.“

Lorianne naklonila hlavu na stranu a zmateně se na Alexis zadívala. „Ne? Co ne?“

„Žádné dárky. Žádné koledy. Nic,“ odsekla Alexis. Kdyby pohled mohl vraždit...

Lorianne sebou škubla.

Dave sebou trhl.

Alexis se otočila ke zbytku osazenstva.

Všichni se nervózně ošili.

„Přece víte, že burzy dnes zavírají brzy,“ připomněla jim Alexis. Bylo to oznámení, ne otázka. „Nemůžeme si dovolit marnit čas.“

Ticho. Nikdo se ani nepohnul.

Alexis podrážděně rozhodila paže. „Jděte! Na co čekáte? Vraťte se k práci. Teď hned!“

Všichni se rozutekli. Ještě zaslechla, jak se Lorianne ptá Davea: „Co to mělo znamenat?“

„Jsi tu nová,“ odpověděl Dave s povzdechem. „Měl jsem tě varovat.“

Lorianne vykulila oči. „Taková je o Vánocích běžně?“

„Ano, ale letos je to nějak horší,“ postěžoval si Dave. „Věř, že Vánoce jsou ztráta času a peněz.“

Alexis přimhouřila oči, když se Lorianne zasmála.

„Peněz?“ vyhrkla dívka nevěřicně. „Vždyť její boty stojí víc, než kolik jsem si minulý měsíc vydělala.“

David si upravil drahou kravatu. „Alexis se drží pravidla, že musíš vypadat, že vyděláváš, abys vydělala.“

Alexis se usmála. Opravdu přesně tohle říkávala. Měla Davea ráda. Rozuměl jí.

„Jí se to snadno řekne,“ pokračovala Lorianne. „Vlastní jednu z nejbohatších finančních firem v zemi. Má všechno.“

„Všechno ne,“ namítl Dave. Když po ní střílel pohledem, Alexis odešla.

Zamračila se. Co tím mohl myslet? dumala. Jistě že měla všechno. Tu nejlepší možnou firmu. Nejlepší kancelářskou budovu. Nejlepší domov. Nejlepší oblečení i šperky a ten seznam nekončil. Měla vše, po čem toužila. Dave neví, o čem mluví, rozhodla se.

Ještě pořád se mračila, když vešla do své kanceláře. V moderně zařízené místnosti propracované do nejmenších detailů stál pracovní stůl spolu se špičkovou technikou v podobě obrovských monitorů s přehledem burz ve všech koutech světa. Okny vysokými od podlahy ke stropu pronikalo dovnitř sluneční světlo. Místo aby se pokochala panoramatem Atlanty, zahleděla se na svého přítele Marca, jenž na ni čekal na gauči.

Marc byl ten typ muže, který je teoreticky – i ve skutečnosti – naprosto dokonalý.

Pohledný, s úsměvem, jímž si získal srdce nejedné ženy, a úspěšný korporátní právník. V soudní síni neměl soupeře a v osobním životě se nebral moc vážně. Věděla, že Marc chce žít každý den naplno. Dokázal se radovat z maličkostí. Vždy chodil dokonale upravený a oblečení si nechal šít na míru své vypracované postavě. Měl pozitivní a energickou povahu, kterou k sobě vábil lidi.

Alexis přitahoval především proto, že byl ve své práci vynikající a její společnosti šetřil miliony za výdaje na právníky.

Při pohledu na něj však tentokrát přimhouřila oči, protože dnes rozhodně nepůsobil jako vychytralý právník. Zubil se na ni jako dítě přecpané vánočním cukrovím.

„Překvapení! Veselé Vánoce!“ zvolal a se širokým úsměvem zvedl papírové tašky s logy věhlasného návrháře.

Alexis z toho byla zmatená, a ne v dobrém smyslu toho slova. S Marcem neměla na dnešní ráno domluvenou schůzku. Plánovala se s ním setkat až na obědě. Zhluboka se nadechla a pokusila se v sobě vykřesat trpělivost, které se jí nikdy nedostávalo. „Marcu, Vánoce jsou až zítra. A přece víš, že nemám ráda překvapení.“

Marc jí přesto předal nákupní tašky.

„Udělá ti to radost. Posad' se. Ukážu ti to,“ navrhl.

Alexis se neochotně usadila do křesla naproti němu a postavila na zem dárky, jež jí vrazil do rukou.

Marc to nechtěl vzdát, a tak zvedl luxusní stříbrnou tašku. Slavnostně z ní vyndal stříbrný hedvábný papír a vytáhl sexy rudé bikiny.

„Dívej,“ vybídl ji a podal jí plavky, jako by Santovi podával talířek s cukrovím. „Ty jsou, co?“

Usilovně se snažila udržet si aspoň trochu trpělivosti. „Marcu...“

Byl však příliš nadšený, než aby ji nechal domluvit. Nedočkávě pokračoval: „Vydrž. Než něco řekneš... Počkej si... Počkej si...“

Z další tašky vytáhl široký slamák a obří sluneční brýle. Obojí nasadil Alexis.

Ani se nepohnula.

Odtáhl se a pokochal pohledem na dary. „To je ono! Vypadáš skvěle! Bali, už se na nás těš!“

„Zlato,“ oslovila ho Alexis. Snažila se znít nadšeně. Nepovedlo se jí to.

„Copak? Tobě se ten klobouk nelíbí?“ zeptal se.

Alexis si ho i brýle pomalu sundala a obojí vrátila do tašek. „Nemůžu jet na Bali.“

Marcovi opadl úsměv. „Cože?“

Alexis se zhluboka nadechla. Věděla, že tohle nebude snadné. „Mrzí mě to, ale dnes ráno mi volal můj finanční ředitel. Uzávěrka nevypadá dobře, proto nemůžu jet.“

Marc na ni zíral, jako by nevěřil vlastním uším. „Alexis, tuhle dovolenou plánujeme už celé měsíce. Kancelář řídí Jeff. Postará se o to.“

Teď bylo na Alexis, aby mu věnovala pohled, jako by se snad pomátl. „Ne, Marcu. Je to moje firma. Moje zodpovědnost. Nemůžu odjet.“

Marc se k ní naklonil a zadíval se jí do očí. „Nemůžeš, nebo nechceš?“

Ticho.

Alexis ani nemrkla.

Marc se s povzdechem opřel. „Nemůžu uvěřit, že mi to zas děláš. Všechny naše plány rušíš a pokaždé se vymlouváš na práci.“

Alexis ho chytila za ruku. „Omlouvám se.“ V jeho očích viděla zklamání. Nechtěla mu ublížit. Domnívala se, že si rozumějí... Očividně to už byla minulost.

Marc si povzdechl. „Takže nemůžeš jet na Bali?“

„Nemůžu pokračovat s tebou,“ vysvětlila. Cítila, že jejich vztah došel ke svému konci. Původně s cestou na Bali souhlasila, protože jí Marc slíbil, že tam uniknou Vánocům. Už mu však neřekla, že generální ředitel luxusního rezortu, v němž by byli na ostrově ubytováni, se s ní chtěl setkat kvůli potenciální spolupráci s její společností. Na cestu na Bali se proto dívala jako na pracovní. Mohla tím ve všech ohledech jen získat.

Marca najala v únoru před necelým rokem, aby vypomohl jejímu právnímu oddělení s projektem. Potřebovali stihnout termín, a tak pracovali přes noc. Když

byli příliš unavení na to, aby v práci pokračovali, zašli si na drink, nad nímž také mluvili o práci. Alexis netušila, jak se to stalo, ale jejich pracovní vztah se postupně změnil v osobní – nejspíš protože v tom neviděla rozdíl.

Předem mu řekla, že pokud mají být víc než jen obchodní partneři, nestojí o nic vážného. Marc souhlasil se slovy, že na vážný vztah má stejně až moc práce.

Domnívala se, že mají skvělou dohodu. Marc byl neustále pracovně v zahraničí. Byli jako dvě lodě, které se v noci míjejí, a to jí vyhovovalo. Odjakživa dávala přednost vztahům na dálku, proto kdykoli zavítal do města, pokaždé si vyčlenila několik hodin, které spolu následně strávili. Cítili se spolu dobře. Většinu času mluvili o práci, protože do ní byli oba zanícení.

Pokud by ovšem měla být sama k sobě upřímná, vždycky tušila, že Marc chce víc. Od začátku se pro ně snažil plánovat společné víkendy. Byl to dřič na poli práce i v soukromí. Jako první se jí snažil dostat do Mexika, kde v letovisku Cabo San Lucas vlastnil luxusní byt. Dokonce objednal soukromé letadlo, aby je na jejich cestách nic nevázalo. Jen několik hodin před plánovaným odletem ovšem musela odcestovat do New Yorku na neplánovanou schůzku s významným investorem.

Poté jí Marc navrhl víkend na soukromém ostrově v Karibiku. Zarezervoval pro ně dům na pláži a soukromého kuchaře. Cestou na letiště jí však volali z kanceláře, proto musela víkendovou dovolenou zrušit.

Jindy se zas dostala do letadla a odletěli spolu do West Palm Beach na Floridě, protože Marc pochopil, že pokud se jejich destinace bude nacházet na území Spojených států, je větší šance, že tam přece jenom dorazí. Hned po přistání se ovšem musela vrátit do Atlanty kvůli „naléhavému případu“, a tak letadlo na ranveji jen otočili. To bylo nejbližší, co se dostala ke skutečné dovolené.

Když Marc poprvé navrhl týden na Bali mezi Vánoci a Novým rokem, Alexis odpověděla, že určitě nepojede, protože přes svátky vždycky pracuje. Marc ji ovšem ujistil, že jim pronajal dům vybavený špičkovou technologií, aby mohla pracovat i na dálku, a slíbil, že tam unikne Vánocům. Proto souhlasila. Přemluvil ji, že potřebuje dovolenou, aby se mohla vrátit do práce plná síly a energie. A byl tu ještě jeden důvod, proč s tou cestou souhlasila. Na Bali žil potenciální významný klient, který ji pozval na svůj legendární a exkluzivní silvestrovský večírek.

Upřímně věřila, že na Bali poletí. Když jí však dnes ráno volali, že finanční uzávěrka nevypadá dobře, bez váhání se rozhodla dovolenou zrušit.

Věděla, že to Marc nepochopí. Nikdy mu nešlo do hlavy, jak může Alexis dávat za všech okolností přednost práci. Byla z toho nešťastná, protože na začátku vztahu dávala své priority jasně najevo, aby její partner věděl, že pro ni nikdy nebude důležitější než její firma, která měla vždy přednost. Všichni muži bez výjimky souhlasili a ujistili ji, že tomu rozumí, protože se ke svým vlastním kariérám staví stejně.

Chodila jen s workoholiky, jako byla ona sama, a věřila, že se k ní hodí jen muž, který dře stejně jako ona, protože pro ni bude mít pochopení.

Jenže muži sice přísahali, že s její podmínkou souhlasí, ovšem kdykoli dala přednost práci před nimi, rozčilovali se. A pak jí řekli, že má problém a že je rozdíl mezi tím, když je člověk oddaný své práci a když je jí posedlý.

Netušila, co je na posedlosti špatně, když to díky ní dotáhla tak daleko, a došla k závěru, že problém je jen v tom, jaké muže si vybírá. Hned jak se vybarvili – a vybarvili se vždycky – rozešla se s nimi, protože nechtěla marnit svůj ani jejich čas.